

ΙΕΡΑ ΚΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΩΝ ΜΑΘΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2013

Ε' ΛΟΥΚΑ

Ακεφιμά, Ιωσήφ, Λειθαλά μαρτύρων.
Ανακομιδή των λειψάνων Γεωργίου Του Τρωπαιοφόρου.
Γεωργίου νέου ιερομάρτυρος Του Νεαπολίτου
Έτος 6^{ον} Τεύχος 270

Την εικόνα δύο ανθρώπων διαμετρικά αντίθετων μας παρουσιάζει σήμερα ο Χριστός, μέσα από την παραβολή του ευαγγελίου του Λουκά: ενός πλουσίου, ο οποίος ζούσε στην πολυτέλεια και την καθημερινή απόλαυση, και του φτωχού Λαζάρου, που προσπαθούσε να ξεγελάσει την πείνα του με τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλουσίου. Αλλά και τα αδύσητα σκυλιά προσέθεταν στην καθημερινή του δυστυχία, καθώς έρχονταν και του έγλειφαν τις πληγές. Κάποτε πέθανε ο φτωχός και άγγελοι τον μετέφεραν στην αγκαλιά του Αβραάμ. Πέθανε και ο πλούσιος και ετάφη. Και από τον άδη, όπου βασανιζόταν, σήκωσε το βλέμμα του και είδε τον Αβραάμ και στην αγκαλιά του το Λάζαρο.

- Ελέησέ με, του λέει, και στείλε το Λάζαρο να βουτήξει το δάχτυλό του στο νερό και να μου δροσίσει τη γλώσσα, γιατί ταλαιπωρούμαι σε τούτη τη φλόγα.
- Θυμήσου, του απαντά ο Αβραάμ, ότι όσο ήσουν στη ζωή απόλαυσεσ κάθε αγαθό, ενώ ο Λάζαρος κάθε κακό. Τώρα αυτός παρηγορείται, ενώ εσύ ταλαιπωρείσαι. Επιπλέον, υπάρχει μεγάλο χάσμα ανάμεσά μας, που καθιστά αδύνατη τη μετάβαση από τη μια πλευρά στην άλλη.
- Τότε, σε παρακαλώ, στείλε τον στο πατρικό μου σπίτι, γιατί έχω πέντε αδέρφια. Να τους διηγηθεί όσα συμβαίνουν εδώ, ώστε να μην έλθουν και αυτοί σε τούτο τον τόπο της βασάνου.
- Έχουν το Μωσή και τους προφήτες. Ας ακούσουν εκείνους.
- Όχι πατέρα Αβραάμ, δεν αρκεί αυτό. Αλλά αν κάποιος από τους νεκρούς πάει σε αυτούς, θα μετανοήσουν.
- Αν δεν ακούν το Μωσή και τους προφήτες, δεν πρόκειται να πεισθούν ακόμα κι αν κάποιος αναστηθεί από τους νεκρούς.

Ποικίλες είναι οι σκέψεις που προκαλούνται από τούτη την παραβολή. Και πρώτη αυτή της αντιθέσεως ανάμεσα στην πρόσκαιρη και την αιώνια απόλαυση και ευτυχία. Ωστόσο, ο λόγος του Χριστού δεν αφορά την επιφανειακή – μανιχαϊστική αντίληψη που θέλει τα υλικά αγαθά να αντιστρατεύονται την σωτηρία της ψυχής. Ο πλούσιος δεν κατακρίθηκε γιατί ήταν πλούσιος, αλλά για την σκληροκαρδία του. Η ενασχόληση με την προσωπική του ευτυχία δεν του άφησε ούτε το χρονικό ούτε το πνευματικό περιθώριο ώστε να προσέξει τον φτωχό δίπλα του, πολύ δε περισσότερο να τον βοηθήσει. Αυτή η εγωιστική αυτάρκεια είναι που τον αποξένωσε ουσιαστικά όσο ήταν στη ζωή από την κοινωνία των ανθρώπων, και μετά τον θάνατό του από την κοινωνία των αγίων. Ο φτωχός πάλι δεν αμείβεται στον παράδεισο επειδή ήταν

φτωχός και κατατρεγμένος, αλλά επειδή παρά τη δυστυχία του δεν γόγγυσε ούτε κατά του Θεού ούτε κατά του πλουσίου, ούτε ακόμα και ενάντια στα σκυλιά που του έγλειφαν τις πληγές, απομυζώντας του και την ελάχιστη ρανίδα αίματος. Ο φτωχός αμείβεται για την υπομονή του, για την καρτερία του, για την ταπείνωσή του.

Η εικόνα επομένως που μας παρουσιάζει η σημερινή παραβολή, του φτωχού στον παράδεισο και του πλουσίου στον άδη, δεν αποτελεί δικαίωση με την έννοια της δίκης και της τιμωρίας. Πρόκειται ουσιαστικά για το αποτέλεσμα των επιλογών του καθενός, για τους καρπούς των έργων τους. Όπως ήδη αναφέραμε, ο εγωισμός του ενός τον οδηγεί στην αποκοπή από την κοινωνία με τους ανθρώπους και κατά συνέπεια από την κοινωνία με τον Θεό. Έτσι γίνεται θα λέγαμε ο καθένας με τα έργα του κριτής του εαυτού του, εφόσον ο ίδιος τελικά επιλέγει ελεύθερα και καθορίζει τη σχέση του με την κοινωνία, με τον πλησίον, με τον Θεό.

Λέμε ότι η κοινωνία μας έχει γίνει ζούγκλα, και αναζητάμε επισταμένως, αναλισκόμενοι σε συζητήσεις επί συζητήσεων, τα αίτια των διαφόρων κρίσεων και τους υπεύθυνους αυτής της καταστάσεως. Δες και αν βρεθούν οι υπαίτιοι και “τιμωρηθούν”, θα αλλάξει αυτομάτως το σύμπαν. Προσπαθούμε να εστιάσουμε γύρω μας, περνάμε τα πάντα από το μικροσκόπιο, κι όμως αφήνουμε έξω τους εαυτούς μας. Στη σύγχρονη ζούγκλα οι πάντες είναι ένοχοι εκτός από εμάς τους ίδιους. Αν όμως όλοι μας πιστεύουμε ότι δεν ευθυνόμαστε, τότε ή κατοικούν στη γη μόνο άγιοι ή φταιμέ όλοι μας. Απέναντι ευθύνες στα μύρια δεινά που -ορθά- σπλητιεύουμε, οφείλουμε να αντιπαραθέσουμε τη δική μας προσωπική συμβολή για τη διόρθωσή τους. Ο γογγυσμός, η γκρίνια, η διαμαρτυρίες δεν προσφέρουν ουσιαστικά λύσεις στα κοινωνικά προβλήματα. Εκείνο που χρειάζεται είναι η προσωπική μας συστράτευση και συμβολή στην επίλυση τους, στα μέτρα βέβαια των φυσικών, πνευματικών και υλικών δυνατοτήτων που διαθέτει ο καθένας.

Ο πλούσιος της παραβολής ζητάει από τον Αβραάμ να στείλει τον φτωχό Λάζαρο πίσω στη γη, ώστε να μετανοήσουν οι αδελφοί του. Ομολογεί ότι ο Μωυσής και οι προφήτες, δηλαδή ο νόμος του Θεού που περιγράφεται στην Αγία Γραφή, δεν αρκεί για να τους συνετίσει. Ο Χριστός βάζει στο στόμα του Αβραάμ τη φράση ότι εφόσον δεν σέβονται τους προφήτες, δεν πρόκειται να πειστούν ακόμα και αν κανείς αναστηθεί εκ νεκρών. Και εδώ βρίσκεται για ακόμα μία φορά η προφητική αλήθεια των λόγων του Χριστού: λίγο καιρό μετά από αυτή την παραβολή, ακολουθεί η ανάσταση του Λαζάρου και, όντως, πέρα από τον πρόσκαιρο ενθουσιασμό του πλήθους, κανείς δεν μετανοεί και δεν αλλάζει τρόπο ζωής. Αντίθετα, εκείνοι που δεν σέβονταν το νόμο του Θεού έγιναν εχθρικότεροι απέναντι στο Χριστό και τον οδήγησαν στο Σταυρό. Και ακολουθεί μια ακόμα πιο συνταρακτική ανάσταση, αυτή του ίδιου του Χριστού. Και πάλι, οι σκληροκάρδιοι και απειθείς δεν μετανοούν, αλλά οφελούνται μόνον όσοι έχουν πίστη στην καρδιά τους.

Συχνά ακούμε ότι χρειάζεται να κάνει κάποιο θαύμα ο Θεός, ώστε να διορθωθεί η κατάσταση της κοινωνίας μας. Να τιμωρήσει τους κακούς, ώστε να φοβηθούν και να διορθωθούν οι υπόλοιποι. Άλλοι πάλι εύχονται και ελπίζουν να αλλάξουν τα πράγματα. Οι επιτήδειοι πολλάνε φρούδες ελπίδες. Και κανείς στην ουσία δεν κινεί το δαχτυλάκι του προς την κατεύθυνση του ευκαίσιου. Η σημερινή ευκαιρία μας υπενθυμίζει ότι η οποιαδήποτε αλλαγή ξεκινά πρώτα από μέσα μας. Ότι ο φόβος δεν οδηγεί πουθενά, αλλά χρειάζεται πίστη, ελπίδα, αγάπη. Μόνη η ελπίδα, δίχως πίστη και χωρίς αγάπη, αποτελεί ουτοπία, έναν σπασμωδικό και ατελέσφορο τρόπο αντίδρασης για τα προκείμενα ή επερχόμενα δεινά.

Η πίστη όμως τροφοδοτεί τον άνθρωπο με την επίγνωση της πραγματικής του εικόνας και του εμπνέει τον σεβασμό προς τον Θεό και προς τον συνάνθρωπο. Η αγάπη πάλι, “έξω βάλλει τον φόβον” και αποτελεί τον συνδετήριο ιστό της κοινωνίας, πάνω στα θεμέλια της ελευθερίας των προσώπων και όχι του περιορισμού των νόμων. Και με τις

δύο αυτές, η ελπίδα δεν αποτελεί πλέον ουτοπία, αλλά προοπτική μιας νέας ζωής, αισιόδοξης και φωτεινής.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Ο νεοφανής Άγιος Γεώργιος Καρσλίδης

Ο άγιος Γεώργιος Καρσλίδης (το βαπτιστικό του όνομα ήταν Αθανάσιος) γεννήθηκε το 1901 στην Αργυρούπολη του Πόντου (Γκιουμούς Χανέ). Ορφάνεψε πολύ μικρός και μεγάλωσε με μοναδική παρηγοριά την καλή και ευσεβή γιαγιά του.

Ο μεγάλος αδελφός του αγίου τον έστελνε να βόσκει πρόβατα και, παρά τη θλίψη της γιαγιάς, τον μάλωνε και τον έδερνε. Και δυστυχώς η γιαγιά κοιμήθηκε όταν ο Θανάσης ήταν μόλις επτά χρονών. Τότε μια γειτόνισσα πήρε υπό την προστασία της τη μικρή αδελφή του αγίου, την Άννα, και την αρραβώνιασε με τον καλό και τίμιο γιο της, με σκοπό να την παντρευτεί όταν θα γινόταν δεκατεσσάρων ετών (συνηθισμένη ηλικία γάμου των κοριτσιών για εκείνη την εποχή). Η Άννα όμως κοιμήθηκε σε μικρή ηλικία, και τρία χρόνια αργότερα, αποκαλύφθηκε ότι είναι αγία (βλ. παρακάτω). Τα λείψανά της βρίσκονται τώρα στη Σίψα και φυλάσσονται σε ναό μπροστά στην εικόνα της Παναγίας.

Ακολουθώντας τον παππού, που ήταν χαλκωματάς, η οικογένεια μετακόμισε στο Ερζερούμ και στη συνέχεια στον Καύκασο. Μετά το θάνατο του παππού του ο μικρός Αθανάσιος έμεινε πλέον με τον αδελφό του και τη νύφη του. Πληγωμένος όμως από τη συμπεριφορά του αδελφού του, έφυγε από κοντά τους μια χιονισμένη νύχτα. Περιπλανώμενος στην ερημιά, όπου σκεπάστηκε από τα χιόνια, ανακαλύφθηκε από ένα караβάνι καμηλιέρηδων, οι οποίοι τον πήραν μαζί τους και, μπαίνοντας στην Τουρκία, τον παρέδωσαν σε ένα Τούρκο, για να τον κάνει βοσκό του. Εκείνος όμως δεν ήταν μουσουλμάνος, αλλά κρυπτοχριστιανός και συντηρούσε κρυφά μια εκκλησία κάτω από το σπίτι του.

Μια μέρα ο Αθανάσιος είδε τρεις άντρες να ψέλνουν τόσο ωραία, ώστε έτρεξε προς το μέρος τους. Ένωσε τόση χαρά και γαλήνη από την παρουσία τους, ώστε άφησε τα ζώα και προχώρησε μαζί τους. Ξαφνικά όμως χάθηκαν. Άρχισε τότε να κλαίει και, γυρίζοντας στο σπίτι, αποκάλυψε στο νοικοκύρη το περιστατικό. Εκείνος τον κατέβασε στην εκκλησία και του έδειξε τις εικόνες, μήπως και τους αναγνωρίσει. Ο νέος τους αναγνώρισε στην εικόνα των Τριών Ιεραρχών που βρισκόταν στο τέμπλο.

Κατάλαβε τότε ο νοικοκύρης ότι το παιδί αυτό δεν κάνει για βοσκός και τον συνόδευσε στην Τυφλίδα. Εκεί ανακάλυψαν ένα θείο του, που ήταν επισκοπος, ο οποίος τον αναγνώρισε από το πιστοποιητικό γεννήσεώς του (το μόνο χαρτί που είχε πάρει μαζί του αρχικά φεύγοντας). Έτσι τον πήρε κοντά του. Ο Αθανάσιος εκεί έμαθε τη γεωργιανή γλώσσα.

Το 1917 εκάρη μοναχός στην ιερά μονή Ζωοδόχου Πηγής (Γεωργία) παίρνοντας το όνομα Συμεών, ενώ όταν χειροτονήθηκε ιερομόναχος ονομάστηκε Γεώργιος, όπως του είχε προείπει ο άγιος Γεώργιος, που τον είχε δει καθάληνη στην παιδική του ηλικία. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση το μοναστήρι λεηλατήθηκε και καταστράφηκε, οι δε μοναχοί, όσοι δεν αρνήθηκαν την πίστη τους, θανατώθηκαν. Ο άγιος επίσης συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο. Αντιμετώπισε το εκτελεστικό απόσπασμα και σώθηκε εκ θαύματος, γιατί οι πρώτες σφαίρες στάθηκαν σε ένα εγκόλλιο με την εικόνα της Παναγίας που

φορούσε στο στήθος του, ενώ οι επόμενες, καθώς είχε πέσει κάτω, τον βρήκαν στα πόδια.

Το πρωί φάνηκε ένα αυτοκίνητο με επαναστάτες που μάζεψε όσους είχαν γλιτώσει (έξι τον αριθμό). Παρόλο που τους απείλησαν, τους μετέφεραν σε ένα νοσοκομείο και, όταν έγιναν καλά, τους άφησαν ελεύθερους. Μετά από λίγο καιρό όμως ο άγιος φυλακίζεται μαζί με άλλους κληρικούς κάτω από άθλιες συνθήκες, από όπου απελευθερώνονται λόγω της επιρροής ενός ευσεβούς Ρώσου, του Ανδρέα Σιμόνωφ, και της γυναίκας του Αρτεμισίας.

Περιπλανώμενος και ταλαιρωπούμενος για λίγα χρόνια, ο Γεώργιος ήρθε στην Ελλάδα το 1929 και το 1930 εγκαταβίωσε στη Δράμα, στο χωριό Ταξιάρχες, όπου, μετά από παράκληση των κατοίκων, του παραχωρήθηκε από τη διεύθυνση Γεωργίας ένα αγροτεμάχιο 5-6 στρεμμάτων. Εκεί, μετά από νέες περιπέτειες, αλλά με τη βοήθεια της τοπικής κοινότητας, ίδρυσε το μοναστήρι της Αναλήψεως του Σωτήρος, όπου και έζησε το υπόλοιπο της επίγειας ζωής του, ως το 1959.

Λόγω της αρετής του, αλλά και των έντονων αγιοπνευματικών χαρισμάτων του, έγινε ευρύτατα γνωστός και αναδείχθηκε σε μεγάλο Γέροντα, διδάσκαλο και πνευματικό πατέρα πολλών ανθρώπων.

Ήταν άνθρωπος με βαθιά ανησυχία για την ψυχή των συνανθρώπων του, ευγενής, αφανάτιστος, με υψηλό ήθος, δάσκαλος αγάπης, αυστηρός με την αμετανόητη κακία και την υλοκριτική ευσέβεια που συχνά αντιμετώπιζε, αλλά χωρίς σκληρότητα προς τους αμαρτωλούς ή προς εκείνους που εμείς, οι «ακριβοδίκαιοι», θα χαρακτηρίζαμε κακούς ανθρώπους. Ωστόσο, όπως όλοι οι άγιοι, ήταν απαιτητικός σε θέματα ήθους και πίστευε ότι πρέπει να είμαστε αυστηροί με τη συνειδησή μας.

Είναι χαρακτηριστικός ο κανόνας ταπεινώσης που ζητούσε, με πίκρα κι όχι με ηθικιστικό μίσος, από τις μητέρες που είχαν κάνει έκτρωση ή μαίες που είχαν συνεργήσει σε έκτρωση (το αναγνώριζε και τους το αποκάλυπτε ο ίδιος με το διορατικό του χάρισμα): να ζηπιανέψουν για επτά μέρες σε επτά χωριά (μία μέρα σε κάθε χωριό) και, ό,τι συγκεντρώσουν από τις ελεημοσύνες, να το δώσουν στους φτωχούς.

Διέθετε εξαιρετικά ισχυρό διορατικό και προφητικό χάρισμα. Διέβλεπε την ταυτότητα, το παρελθόν και τις ανάγκες των προσκυνητών του μοναστηριού του, αντιλαμβάνονταν γεγονότα από χιλιόμετρα μακριά, ασθενείς θεραπεύονταν μέσω της προσευχής του κ.λ.π., ενώ μαρτυρούνται συγκλονιστικές οπτασίες και επαφές του με ιερά πρόσωπα, όπως ο άγ. Ιωάννης ο Πρόδρομος. Σε περιόδους όπου το μοναστήρι του δεχόταν μεγάλες ομάδες προσκυνητών, που περνούσαν με τη σειρά και ασπάζονταν τον άγιο, παίρνοντας την ευλογία του, συνέβαινε να σταματήσει ο άγιος κάποιον και να τον ρωτήσει: «Εσύ τον φοβάσαι το Θεό;». «Βεβαίως και τον φοβάμαι» απαντούσε κατά κανόνα ο επισκέπτης. «Αν Τον φοβόσουν», έλεγε ο άγιος, «δε θα είχες κάνει αυτό, ή εκείνο» και του αποκάλυπτε σοβαρά αμαρτήματα, αδικίες κατά των συγγενών του ή των ανήμπορων γερόντων του σπιτιού του, ακόμη και κρυφά εγκλήματα.

Ο άγιος ετάφη χωρίς φέρετρο, κατά την τάξη των μοναχών. Στην κηδεία του, μετά από επιθυμία του, οι γυναίκες φορούσαν άσπρα κεφαλομάντηλα. Την ημέρα της κοίμησής του, δύο κυπαρίσσια που βρίσκονταν στην αυλή του μοναστηριού λύγισαν και παρέμειναν λυγισμένα για σαράντα μέρες. Μετά την κοίμησή του έχουν σημειωθεί πλήθος θαύματα και εμφανίσεις του.

Ο άγιος Γεώργιος Καρσιλίδης εντάχθηκε επίσημα στο ορθόδοξο αγιολόγιο το 2008 και η μνήμη του τιμάται στις 4 Νοεμβρίου, ημέρα της κοίμησής του.